

[Kaj Hansen]

bejde under. Alene den tavshedspligt, som de er pålagt, kan i nogle tilfælde betyde, at de kommer i en konfliktsituation over for deres egne kammerater, en konfliktsituation, som de ellers ikke ville være kommet i. De kunne have taget nogle initiativer, såfremt de ikke var bundet af tavshedspligt og andet. Derfor er det ikke 100 pct. godt, men det er selvfølgelig også et spørgsmål om, i hvor høj grad man vil respektere den tavshedspligt, man er pålagt, hvis den faktisk går ud over arbejderklassens interesser. Det er nok nogle af de ting, man skal beskæftige sig med.

Med hensyn til medarbejderrepræsentanter i koncerner vil jeg stille handelsministeren et spørgsmål. Hvis man tager et selskab som A. P. Møller, og hvis man taler om moderselskab – så vidt jeg ved, er moderselskabet i A. P. Møller de to rederier – så har jeg vanskeligt ved at forestille mig, at en medarbejderrepræsentant skulle have nogen som helst jordisk chance for at komme ind i A. P. Møller-koncernens krinkelkroge, og hvad der foregår ikke alene i Danmark, men også rundt omkring i verden, hvor A. P. Møller opererer. Er det ikke lidt for meget illusion at tro, man kan få noget at vide om koncerne ad den vej?

Wilhjelm (VS):

Først kan jeg ikke dy mig for at sige, at jeg sjældent har hørt en fortalelse, der i den grad afspejlede underbevidstheden, som da hr. Melchior kom til at sige, at han var en betydelig tilhænger af et eller andet.

Til ministeren vil jeg gerne sige, at jeg synes, det er opsigtsvækkende. Her kommer et lovforslag, som går ud på, at der skal være medarbejderrepræsentation i koncernernes moderselskaber, og så spørger vi ministeren: hvad er et moderselskab for noget? Hvordan finder man ud af det? På en hel masse konkrete områder har vi spurgt: i F. L. Smidth-tilfældet, er det Potagua? I B. & W.-tilfældet, er det Terranos? Hvordan finder man ud af det? Det er det, hele lovforslaget i virkeligheden hænger på, men det går ministeren ikke ind på. Jeg kan sådan set godt forstå det, fordi det vil jo netop føre nogle konsekvenser med sig, som man i virkeligheden ikke ønsker at drage. Dette skal blot konstateres, og så må vi bore videre i det under udvalgsarbejdet.

Hr. Poul Nielson sagde, at han havde svært ved at se et klart flertal bag et krav om, at aktier skulle på navn, at aktiebogen skulle være offentlig. Det ved jeg ikke hvor han har fra. Det kunne da være interessant for det første at høre, hvad hr. Poul Nielson mener med et klart flertal, og hvorfor det lige skal være så særlig klart i dette tilfælde. Men hvor ved hr. Poul Nielson fra, at det flertal ikke eksisterer? Mig bekendt har socialdemokratiet ikke forsøgt at konstatere det her. Man blev presset til at sige noget pænt om det for 5 år siden. Det blev man allerede for 7 år siden som nævnt, man har bare aldrig gjort noget ved det, man har ikke forsøgt det. Der ville jo i realiteten være lidt af den åbenhed, som nogle her har snakket om, netop ved en sådan aktier-på-navn uden alt det dér fup og fidus med medarbejderrepræsentanter, som ikke må sige noget som helst om, hvad de eventuelt får at vide, men som alligevel her fra højresalen bliver taget som et udtryk for en stigende åbenhed. Der ville være lidt realiteter i det med aktierne på navn. Vi ville blive lidt klogere på, hvad det er for nogle transaktioner, der sker rundt omkring. Men det andet er der ingen der bliver klogere af, og hvis der er et par stykker, der bliver det, har de tavshedspligt omkring det.

Til allersidst skal jeg bare rette en utrolig misforståelse, der er opstået på vejen heroppefra og ned til ministerens øre – jeg ved så ikke, hvis skylden er – og som viser sig, når ministeren siger at VS' begrundelse for at være imod medarbejderrepræsentanter var, at et sådant system ville være af interesse for begge parter. Det var ikke det, jeg sagde. Det, jeg læste op om de fælles interesser, var såmænd af ministerens egen fremsættelsestale, og det mener jeg er en illusion. Der er ikke tale om fælles interesser i dette system.

I vores egen begrundelse for at være imod dette system med medarbejdergidslerne sagde jeg udtrykkelig, at der ikke findes ét eksempel i disse 5 kriseår, hvor de har eksisteret, på, at de har kunnet forsvare de ansattes interesser, men der findes derimod masser af eksempler på, at de er blevet brugt som talerør for ejerne og for ledelsen, f. eks. i forbindelse med indskrænkninger og fyringer, og derved i virkeligheden har vanskeliggjort, at de ansatte har kunnet slås for deres egne interesser. Derfor var det ikke en rigtig udlæg-